

[Holstein.]

til at forøge Rets-Usikkerheden og den politiske Uro i Landet, til Skade for Statsautoriteten.

Den af Regeringens mislykkede Rets-aaandhævelsesforanstaltninger og Retssager, som mest har skadet Statsautoriteten og dybest krænket den almindelige Retsbevidsthed, er den mærkværdige Injuriesag, som nu er paa den offentlige Diskussions Dagsorden. Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om Paatalemyndighedernes utrolige Fremgangsmaade i denne Sag, men forinden vil jeg forudskikke den Bemærkning om selve det reelle Grundlag og Udgangspunkt for Sagen, at vi alle, Rigsdagsmænd som offentlige Tjenestemænd, alle i det offentlige Tjeneste, har en Grænse, hvor Privatlivets Fred hører op og Ansvarret over for Offentligheden begynder. Jeg vil gerne sige, for at ingen skal misforstaa mig, at jeg aldrig vilde angribe en Politiker — ja overhovedet slet ikke for hans Privatliv —, selv om han har overskredet den Grænse, hvor det offentlige Ansvar og Ansvarret over for Offentligheden begynder, medmindre det var meget usædvanlige, graverende Forhold, som den paagældende havde gjort sig skyldig i. Hvis det var en ubetydelig Politiker, vilde jeg ignorere ham, og hvis det var en betydelig Politiker, saa vilde jeg unde ham og oprigtigt ønske ham en større Død i det offentlige Omdømme og i det offentlige Liv end den, der truer fra Lemandens rustne Le. Om selve Proceduren vil jeg sige, at takket være Politiets og Paatalemyndighedernes utrolige Kluntethed og Ubetænsksomhed er Forholdet nu blevet det, at den højtærede Statsminister er kompromitteret baade i Udlandets og i Indlandets Øjne, for man maa ikke tro, at denne Sag ikke kommer uden for Danmarks Grænser. Den følges og kommenteres — det kan man være ganske forvisset om — officielt af fremmede Gesandtskaber. Forholdet er det, at ingen i dette Land, selv nok saa ubetydelige og intetsigende Personer, i hvert Fald ikke, hvis de er den højtærede Regerings politiske Modstandere, kan bruge almindelige og banale Skældsord mod nogen af Regeringens Medlemmer, uden at Paatale og Straf følger efter, Skældsord, som er det rene Vand, sammenlignet med de Skældsord, som den højtærede Undervisningsminister anvendte i sin Glansperiode som Folketingsmand og Redaktør af „Social-Demokraten“ over for Modpartens Ministre — jeg har i saa Henseende et Arsenal i mit Arkiv til Disposition, som

jeg af og til har fundet det nødvendigt at fremdrage her, men som jeg for ikke at være mere ubehagelig over for den højtærede Undervisningsminister end nødvendigt ikke skal ulejlige ham med i Aften. Samtidig med at dette er Tilfældet, naar det drejer sig om almindelige intetsigende banale Skældsord, saa kan enhver herefterdags i dette Land ustraffet staa op og fremsætte positive konkrete Sigtelser mod en ansvarlig Minister for at have gjort sig skyldig i Forhold, for hvilke vedkommende vil kunne føre Sandhedsbevis ved Vidneforklaring, Forhold af en saadan Karakter, at den paagældende er uværdig til at repræsentere den danske Stat officielt. Resultatet af denne Fremgangsmaade fra Paatalemyndighedernes Side, som er et Vidnesbyrd om, hvorledes den højtærede Regering søger at dække sig mod den nye Tid og den nye Tids Kræfter, der er den ubehagelige, er blevet det stik modsatte af det, den højtærede Regering ønskede og tilsigtede. Dette kaldes at holde Orden og sikre Ro i Danmarks Hus. Mon ikke Roen og Ordenen vilde være mindre ilde medtaget, hvis den højtærede Regering i noget højere Grad koncentrerede sin Opmærksomhed og sine Kræfter om Bjælken hos dens egne i Stedet for omkring Skæverne hos dens Modstandere? Hvor længe vil en oppositionelt set fuldkommen illoyal Oppositionspresse endnu formaa at faa Befolkningen til at tro, at de beaandede Vælgermødetaler, som den højtærede Statsminister i en stadig Strøm skyller ud over Landet, er passende Statsmandstale under de mest kritiske udenrigske og indenrigspolitiske Forhold, som dette Land har staaet over for siden Krigen, medens Regeringen i Gerning lader 5 være lige, fordi den i Virkeligheden hverken ved ud eller ind?

Med Arbejdskonflikten behandlet paa moderne dansk demokratisk Maner og med Landbrugskrisen behandlet paa ikke mindre moderne demokratisk Maner kan den højtærede Regering i Øjeblikket i Virkeligheden ikke mere paaberaabe sig fuld Tillid og Tilfredshed i andre Befolkningslag end det københavnske Bourgeoisi. Dette politiske Analfabetum har endnu ikke begrebet den begyndende almindelige sociale og politiske Opløsning her i Landet, har endnu ikke bemærket den nye Tids Stormvarsel, tror endnu, at alt er reddet, naar blot dets Butiksrunder er reddet. Vel har Bourgeoisiet tilladt sig i Arbejdsgiverforeningen at skumle lidt over, at Forligsmanden Hr. Riis-Hansens Mæglingforslag i næsten alle de